

Arrest

nr. 54 021 van 30 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Ingoesje origine te zijn, afkomstig uit Ekazhevo in de Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie. U woonde er met uw echtgenote L., L. {...} (OV 6.348.350) en uw drie kinderen. U was er werkzaam binnen de ordediensten. De eerste vijf jaar werkte u bij de veiligheidsdienst voor bedrijven en stadsobjecten, daarna twee jaar bij de Patrouille Post Dienst aan de Tsjetsjeens-Ingoesje grens en sinds 2003 als officier bij de Staatsinspectie Verkeer. In uw functie van agent was u enkele keren betrokken bij gewelddadige incidenten. In 2003 was er een aanslag op uw patrouillewagen; daarna was u betrokken bij een incident tijdens een controle van een voertuig; de derde keer, in maart 2008, ontplofte de auto van een collega die u net daarvoor terug had

gebracht. Desondanks bleef u als agent werken. U had eerder al een aanvraag ingediend om overgeplaatst te worden naar Tsjetsjenië. In augustus 2008 verkocht u uw persoonlijke auto aan een zekere M. E. {...}. Omdat u het te druk had op het werk liet u de auto niet uitregistreren. Op 30 september 2008 vond er in Nazran een aanslag plaats met een bomauto op de Minister van Binnenlandse Zaken van Ingoesjetië, Musa Medov. Op 6 oktober werd u op het werk opgehaald door agenten van de FSB en voor ondervraging naar hun kantoren in Magas weggevoerd. Tijdens de ondervraging werd duidelijk dat de FSB-agenten u ervan verdachten betrokken te zijn geweest bij de aanslag omdat het uw auto zou zijn geweest die hierbij gebruikt werd. U werd tijdens deze ondervraging ook mishandeld. U werd vrijgelaten door de tussenkoms van Daud Muradov, hoofd van de criminele recherche van Nazran en een kennis van u, die bij de FSB op bezoek was. U kreeg uw wapen en bijhorende munitie terug en werd zonder meer vrijgelaten. Daud bracht u eerst naar uw werk, waar u uw ontslag indiende, en daarna naar huis. Daud had u verteld dat hij u niet verder kon helpen en liet u verstaan dat het beter was om de republiek te verlaten. Thuis vertelde u tegen uw vrouw dat u voor een dienstreis naar Tsjetsjenië moest gaan en dat ze niet langer thuis mocht overnachten. In werkelijkheid bracht Daud u naar Mineralny Vodye, waar u de trein nam naar Rostov. Daar verbleef u in de dacha van een collega. Door omstandigheden verbleef uw echtgenote de dag nadien toch thuis. Op 8 oktober in de vroege ochtend vond er bij u thuis een inval plaats. Uw echtgenote verwittigde uw broer die op zijn beurt u verwittigde. Op 9 oktober vertrok ook uw vrouw naar Rostov. Van daaruit vertrokken jullie op 10 november naar België, waar jullie aankwamen op 13 november 2008 en dezelfde dag nog asiel aanvroegen. Later vernam u nog dat er op 17 november 2008 door mannen in militaire uniformen naar jullie geïnformeerd werd bij uw moeder. Ten gevolge hiervan belandde zij in het ziekenhuis. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw rijbewijs, huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen, diploma's van u en uw echtgenote, verscheidene onderscheidingen voor uw werk als agent, uw identificatieplaatje van de politie en een medisch attest op naam van uw moeder.

B. Motivering

U verklaarde Ingoesjetië ontvlucht te zijn omdat u er ten onrechte verdacht zou zijn van betrokkenheid bij een aanslag op de Ingoesje Minister van Binnenlandse Zaken, Musa Medov. (CGVS I, dd.12/01/2009, p.7)

Er moet echter vooreerst worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Uw verklaringen omtrent de oorzaak van uw problemen worden immers op een belangrijk punt tegengesproken door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. U verklaarde tot tweemaal toe dat de aanslag op de Minister van Binnenlandse Zaken plaatsvond in de Magistralnayastraat in Nazran. (CGVS I, p.7; CGVS II, p.9) Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat de aanslag plaatsvond in de Kartoyevastraat (op de hoek met de Pionerskayastraat). Geen enkele bron spreekt echter over de Magistralnayastraat. Dat u een dergelijk belangrijk element van wat volgens u de oorzaak is van uw problemen niet correct kon weergeven is niet geloofwaardig te noemen, te meer daar er zowel bij u op het werk als in de media over gesproken werd (CGVS II, p.9).

Daarnaast werden er twee tegenstrijdigheden vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenote met betrekking tot de inval op 8 oktober 2008, waarbij de autoriteiten naar u op zoek waren (CGVS II, p.15; I. L. {...} – CGVS I, p.14). Zo verklaarde zij eerst dat ze (meerdere) auto's voor de poort zag stoppen en dat ze zag hoe mannen in camouflage-uniformen het terrein opliepen. (I. L. {...} – CGVS I, p.13) Later verklaarde zij slechts één auto te hebben gezien. Bovendien zou ze de mannen pas gezien hebben nadat zij het huis waren binnengedrongen. Beide tegenstrijdigheden bleven bestaan na confrontatie. (I. L. {...} – CGVS II, p.5) Deze tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de acties die de autoriteiten zouden hebben ondernomen na uw kortstondige aanhouding, en ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw echtgenote terzake.

Verder is het verband tussen de aanslag op de minister van Binnenlandse Zaken van Ingoesjetië, Musa Medov, en uw persoon niet aannemelijk te noemen. Het enige verband dat u legde, was het feit dat u uw auto had verkocht maar deze nog steeds op uw naam geregistreerd stond. (CGVS I, p.8) Dit betekende dat de auto die u verkocht aan een persoon die u voordien niet kende (CGVS II, p.7) nog steeds voorzien was van uw eigen nummerplaten (CGVS I, p.9). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u hiervoor uiteenlopende verklaringen gaf. In eerste instantie verklaarde u dat u misschien te gierig was geweest. (CGVS I, p.8) Even later verklaarde u dan weer dat u geen tijd had gehad omwille van uw werk (CGVS I, p.9), hetgeen u nadien steeds volhield. (CGVS II, p.8) Het is echter niet aannemelijk te noemen dat u een maand na de verkoop – u verkocht de auto eind augustus 2008 en de aanslag vond op 30 september plaats – nog steeds geen tijd zou hebben gevonden om de auto uit te laten registreren. U bleek immers op de hoogte te zijn van het belang van de uitschrijving bij de verkoop van een auto en bevestigde dat u er alle belang bij had om dit te doen. (CGVS II, p.6) U verklaarde

bovendien dat u dit vrij snel kon regelen omdat de bevoegde dienst eveneens onderdeel was van de politie. (CGVS II, p.8) Daarnaast mag aangenomen worden dat u als medewerker van de ordediensten met jarenlange ervaring met name bij de verkeerspolitie - u werkte verschillende jaren aan een controlepost aan de Tsjetsjeens-Ingoesje grens waar u voertuigen en hun inzittenden controleerde (CGVS II, p.5) en werkte in de jaren daarna, toen er een verhoogde rebellenactiviteit was in Ingoesjetië, vaak samen met de criminele researchedienst naar aanleiding van aanslagen. (CGVS I, p.4) – wist wat de potentiële risico's waren indien u uw auto niet liet uitregistreren. U gaf bovendien ook zelf aan schrik te hebben voor de gevolgen hiervan. (CGVS II, p.8)

Bovendien maakt u niet aannemelijk dat u gezocht wordt door de FSB als mededader bij deze aanslag. U verklaarde dat de FSB agenten zeker waren dat u (mede)dader was. (CGVS II, p.10) Gelet op het profiel van het doelwit van de aanslag en de media-aandacht die ermee gepaard ging, is het geenszins aannemelijk te noemen dat zij u in dat geval zouden laten vertrekken zonder enig document te ondertekenen en u bovendien uw dienstwapen en munitie terug zouden geven. (CGVS II, p.11) Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat ze misschien dachten dat u niet zou vluchten. (CGVS II, p.14) Dit kan bezwaarlijk geloofwaardig genoemd worden indien u werkelijk door hen beschouwd zou zijn als mededader en u bovendien reeds mishandeld werd tijdens de ondervraging. Dat u niet zou weten of de FSB rekening houdt met het risico dat een verdachte zal vluchten (CGVS II, p.14) is evenmin geloofwaardig te noemen, gelet op uw functie binnen de veiligheidsdiensten. Daarnaast bleek u niet te weten op welke manier Daud tussenbeide kwam bij uw vrijlating (CGVS II, p.10) en wist u evenmin of de curator die de opdracht gaf om u vrij te laten daarbij een reden vermeldde (CGVS II, p.14).

U slaagde er voorts ook niet in om aannemelijk te maken waarom u, terwijl u juist mishandeld en beschuldigd was door de FSB en zo snel mogelijk wilde vertrekken uit Ingoesjetië, nog uit eigen beweging uw ontslag indiende op het politiekantoor (CGVS II, p.13). Eerst verklaarde u dat u uw collega's niet in de steek wilde laten. Even later verklaarde u dan weer dat u uw bazen geen problemen wilde bezorgen. U slaagde er echter niet in om te verduidelijken op welke manier uw ontslag uw bazen zou helpen. (CGVS II, p.12) Dat uw gedrag, indien u geen ontslag zou nemen, het bewijs zou zijn dat u een rebel was in dienst van de politie (CGVS II, p.13) kan bezwaarlijk als een afdoende verklaring beschouwd worden indien de FSB er volgens u sowieso al van overtuigd was dat u de dader was (CGVS II, p.10).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u geen enkel document neerlegt dat uw verklaringen ter zake op objectieve wijze kan staven. Het medisch attest op naam van uw moeder toont enkel aan dat zij in het ziekenhuis werd opgenomen op 17 november 2008. Het vermeldt echter niet de oorzaak van de vastgestelde problemen, zodat het uw verklaring als zou dit het gevolg geweest zijn van een bezoek van agenten die naar u op zoek waren (CGVS II, p.2) niet op objectieve wijze kan staven. Bovendien betreft het hier slechts een kopie van het origineel, zodat de echtheid ervan niet vastgesteld kan worden. De onderscheidingen die u kreeg voor uw activiteiten bij de ordediensten tonen enkel aan dat u een gewaardeerd agent was en dat u meermaals werd ingezet bij operaties van de Russische strijdkrachten. (CGVS II, p.2-3) Het identificatieplaatje toont enkel aan dat u voor de ordediensten gewerkt hebt.

Er moet verder worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Zo werden er enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw echtgenote. U verklaarde uw echtgenote voor het eerst gesproken te hebben op 10 oktober in de dacha waar u al verbleef. U verklaarde uitdrukkelijk dat u haar niet sprak toen ze onderweg was. (CGVS I, p.11) Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u haar opbelde toen zij onderweg was naar Mineralny Vodye. (I. L. {...} – CGVS I, p.12) Hiermee geconfronteerd bleef u erbij dat u niet met haar sprak. (CGVS I, p.11) Daarnaast verklaarde uw echtgenote dat jullie in Rostov, toen er pasfoto's werden gemaakt, direct te horen kregen dat jullie de interne paspoorten niet terug zouden krijgen. (I. L. {...} – CGVS I, p.7) U daarentegen, verklaarde dat u pas bij aankomst in Brussel te horen kreeg dat jullie de interne paspoorten niet terug zouden krijgen. Toen u in Rostov was ging u er nog steeds van uit dat dit wel het geval zou zijn. Deze tegenstrijdigheid bleef bestaan na confrontatie. (CGVS II, dd.19/03/2009, p.4)

Daarenboven dienen uw verklaringen met betrekking tot de reis vanuit Rostov over land naar België als onaannemelijk beschouwd te worden. U verklaarde dat er in Rostov reisdocumenten voor u aangemaakt werden. U kon echter niet met zekerheid zeggen welke documenten er dan wel gemaakt werden en wist niet welke identiteitsgegevens er gebruikt werden, noch of er een visum voorzien was. (CGVS I, p.5-6) Uw echtgenote stelde dan weer dat er internationale paspoorten voorzien waren maar ook zij wist niet welke identiteitsgegevens er gebruikt werden, noch of er een visum voorzien was. (I. L. {...} – CGVS I, p.8) Gezien u verklaarde enkel in België asiel aangevraagd te hebben (CGVS I, p.2); gezien het feit dat er voor staatsburgers van de Russische Federatie een visumplicht geldt in de

Schengenzone; en gezien de strenge identiteitscontroles aan de buitengrens hiervan – zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd – is een dergelijke onwetendheid over de documenten waarmee u de Schengenzone hebt betreden niet aannemelijk. Bij de controles aan deze grens bestaat immers de mogelijkheid om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Hiermee geconfronteerd stelde u enkel dat er altijd een zeker risico is, maar dat u er toch redelijk gerust in was. (CGVS I, p.7) Dit kan geenszins beschouwd worden als een afdoende verklaring voor bovenstaande vaststellingen.

Bovendien ondermijnt de eerder vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de interne paspoorten op ernstige wijze het door u verklaarde onvermogen om deze paspoorten voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Dit doet dan ook sterk het vermoeden rijzen dat u uw intern paspoort achter wil houden. Gelet op het feit dat deze documenten belangrijke informatie bevatten met betrekking tot uw identiteit, verblijfsregistratie en de eventuele aflevering van een internationaal paspoort dient zwaar te worden getild aan uw poging om deze documenten achter te houden.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. Uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en de diploma's van u en uw echtgenote bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en uw studie die door mij niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en ten slotte van “de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht”.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat verzoeker louter kritiek heeft op de

inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Waar verzoeker in zijn betoog onder de punten 1. en 2. in zijn verzoekschrift een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaring waarbij hij stelt dat de aanslag op de Minister van Buitenlandse Zaken in de Magistralnayastraat in Nazaran plaats vond en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet betwist doch enkel poneert dat de bronnen waarop het Commissariaat-generaal zich steunt zelf niet vaststaan. De Raad wijst er dienaangaande op dat uit het Cedoca-antwoorddocument blijkt dat de aanslag plaatsvond in de Kartoyevastraat (stuk 31). Verzoeker laat met zijn betoog na in concreto met stavingstukken aan te tonen welke verschillende versies er zijn met betrekking tot de plaats waar de bomaanslag heeft plaatsgevonden. Verzoeker brengt desbetreffend geen andersluidende objectieve informatie bij die het Cedoca-antwoorddocument waarop de verwerende partij zich steunt vermag te weerleggen. De Raad herneemt derhalve de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Geen enkele bron spreekt echter over de Magistralnayastraat. Dat u een dergelijk belangrijk element van wat volgens u de oorzaak is van uw problemen niet correct kon weergeven is niet geloofwaardig te noemen, te meer daar er zowel bij u op het werk als in de media over gesproken werd (CGVS II, p.9)”*. Waar verzoeker meent dat het feit dat hij de aanslag situeerde in de Magistralnayastraat niet wegneemt dat hij ten onrechte werd beschuldigd van deze aanslag, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.6. Waar verzoeker betoogt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van zijn echtgenote te wijten zijn aan stress en dat het derhalve begrijpelijk is dat mensen sommige details vergeten, is de Raad van oordeel dat dit geen afdoende verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden aangezien mag worden verwacht van een asielzoekster dat zij zich ingrijpende of belangrijke gebeurtenissen zoals een vermeende inval van de autoriteiten in hun woning precies en nauwkeurig kan herinneren en weergeven. De aangehaalde gebeurtenis is *in casu* dermate ingrijpend en fundamenteel dat zijn echtgenote dienaangaande bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen. De Raad merkt dienaangaande voorts op dat verzoeker geen enkel medisch getuigschrift naar voren brengt waaruit blijkt dat zijn echtgenote ten gevolge van de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt, geheugenproblemen of –stoornissen zou hebben. De argumentatie van verzoeker waarbij hij stress als verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van zijn echtgenote tracht op te geven, kan derhalve niet aanvaard worden.

2.7. In zijn verzoekschrift volhardt verzoeker in de stelling dat hij geen tijd had om een maand na de verkoop van zijn auto het voertuig uit te schrijven en herhaalt verzoeker dat hij zijn vrijlating te danken heeft aan de goede contacten met de heer (M.). De Raad stelt vast dat verzoeker zich wederom beperkt

tot herhalen van de door hem eerder afgelegde verklaringen, hetgeen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.8. Verzoekers kritiek dat hem niet verweten kan worden dat hij geen enkel document neerlegt dat zijn verklaringen zou kunnen staven is niet ernstig. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing oordeelde dat het verband tussen de aanslag op de minister van Binnenlandse Zaken van Ingoesjetië en verzoeker niet aannemelijk is te noemen, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gezocht wordt door de FSB als mededader bij deze aanslag en dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij, terwijl hij juist mishandeld en beschuldigd was door de FSB en zo snel mogelijk uit Ingoesjetië wilde vertrekken, nog uit eigen beweging zijn ontslag indiende op het politiekantoor. De commissaris-generaal vervolgt in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel document neerlegt dat zijn verklaringen ter zake op objectieve wijze kan staven. Het is uit het geheel van de motieven dat de commissaris-generaal terecht besloten heeft tot het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas van verzoeker. Door te stellen dat *“hoe zou verzoeker zulke gebeurtenissen kunnen staven?”* suggereert verzoeker een omkering van de bewijslast. De Raad wijst dienaangaande op zijn bespreking onder punt 2.3 waaruit blijkt dat de bewijslast bij verzoeker zelf ligt. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zoals echter blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing slaagt verzoeker er hoegenaamd niet in een coherent en geloofwaardig asielrelaas naar voren te brengen.

2.9. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift zelf toe dat er *“enkele lichte tegenstrijdigheden”* zijn tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote met betrekking tot de reisroute. Verzoeker stelt dat deze tegenstrijdigheden hen niet kwalijk genomen kan worden omdat ze beide in een panieksituatie waren en dat men in zulke omstandigheden soms wel bepaalde details vergeet. De Raad verwijst naar het gestelde onder punt 2.6. Ook een beweerde illegale reis vanuit het land van herkomst naar het toevluchtsoord betreft een ingrijpende gebeurtenis waarvan verwacht mag worden dat men hieromtrent een coherent relaas naar voren kan brengen.

2.10. Verzoeker slaagt er met zijn betoog dat zijn leven *“wel degelijk”* in gevaar is, dat hij werd gemarteld door de agenten van de FSB en deze nog altijd op zoek zijn naar hem en dat hij bij terugkeer naar zijn land door de FSB zal worden vermoord, niet in de vaststellingen in de bestreden beslissing te doen wankelen.

2.11. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een *“individuele”* dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109), alwaar verzoekster in gebreke blijft. Bijgevolg herneemt de Raad de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er*

een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”

2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

S. DE MUYLDER